

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. února 2021 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Makovcové a soudců JUDr. Veroniky Čeplové a JUDr. Petra Brauna **odvolání obžalované R. K.**, narozené xxx v xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 6T 22/2017 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d), f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje pouze ve výroku o vině pod bodem III., dále ve výroku o trestu a výroku o náhradě škody.

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaná

R. K.

nar. xxx v xxx,

j e v i n n a , ž e

s cílem získat majetkový prospěch dne 1. 3. 2016 uzavřela nájemní smlouvu o pronájmu bytu č. 116 v Xxx ul. Xxx xxx s pronajímatelkou P.N., kdy dohodnutý měsíční nájem včetně záloh na služby měl činit 16.000 Kč, přičemž z této celkové částky 11.000,-Kč byla určena na nájem, částka 5.000,-Kč pak na zálohy na služby, obžalovaná nájemní smlouvu uzavřela, ačkoli věděla, že vzhledem ke svým finančním příjmům a úpadkovému stavu, ve kterém se vzhledem k množství exekucí proti ní vedeným nachází, nebude schopna nájemné řádně v plné výši a včas platit, k čemuž následně došlo, neboť od 1. 3. 2016 do 26. 10. 2016, obžalovaná uhradila poškozené P.N. toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje Z.N.

31.400,-Kč, čímž uvedla pošk. P.N., nar. xxx v omyl, a způsobila jí tak na nezaplaceném nájemném za období od počátku nájemního vztahu do 26. 10. 2016, škodu ve výši 56.600 Kč,

t e d y : sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila takovým činem škodu nikoli malou,

čímž spáchala

přečin podvodu podle § 209 odst.1 tr. zákoníku, účinného od 1.10.2020

a odsuzuje se

za tento přečin a přečin podvodu podle § 209 odst.1,3 tr. zákoníku (jednání pod body ad.I. a ad II.)stran něhož zůstal napadený rozsudek nedotčen a za sbíhající se přečin krivého obvinění podle § 345 odst.2 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23.4.2018, sp.zn. 6 T 22/2017, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.7.2018, sp. zn. 61 To 140/2018 a za přečin podvodu podle § 209 odst.1, 3 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 6.5.2020, sp.zn. 6 T 98/2019, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.8.2020, sp.zn. 67 To 188/2020,

podle § 209 odst.3 tr. zákoníku a § 43 odst.2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20. měsíců.

Podle § 81 odst.1 tr. zákoníku a § 82 odst.1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 roků.

Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku se obžalované ukládá přiměřená povinnost, aby podle svých sil uhradila škodu, kterou trestným činem způsobila.

Podle § 43 odst.2 tr. zákoníku se současně zrušuje výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23.4.2018, sp. zn. 6 T 22/2017, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.7.2018, sp.zn.61 To 140/2018 a výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 6.5.2020, sp. zn. 6 T 98/2019, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.8.2020, sp.zn. 67 To 188/2020, jakož i všechna další rozhodnutí, na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst.1 tr.ř. je obžalovaná povinna společně a nerozdílně s odsouzeným Š. A., nar. xxx, zaplatit poškozenému ing. S. R., nar. xxx, bytem Xxx xxx, škodu ve výši 53.500,-Kč.

Podle § 228 odst.1 tr.ř. je obžalovaná povinna zaplatit poškozené J. S., nar. xxx , bytem Xxx xxx, škodu ve výši 70.500,-Kč.

Podle § 229 odst.2 tr.ř. se poškození ing. S. R. a J. S. odkazují se zbytkem svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst.1 tr.ř. se poškozená P.N., nar. xxx, bytem Xxx , odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Z.N..

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 byla obžalovaná R. K. uznána vinnou přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku (jednání pod ad. I. a II.) a přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3, tr. zákoníku (jednání pod ad. III.) a byla odsouzena za tyto přečiny a za sbíhající se přečiny křivého obvinění dle § 345 odst. 2 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23.4.2018, sp. zn. 6T 22/201,7 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.7.2018, sp. zn. 61To 140/2018 a za přečiny podvodu dle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 6.5.2020, sp. zn. 6T 98/2019, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.8.2020, sp.zn. 67To 188/2020, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 (tři) let.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku bylo obžalované stanoveno přiměřené omezení, spočívající v povinnosti dle svých sil uhradit škodu, kterou svým trestným činem způsobila.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl u obžalované zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23.4.2018, sp. zn. 6T 22/2017, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.7.2018, sp. zn. 61To 140/2018 a z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 6.5.2020, sp. zn. 6T 98/2019, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.8.2020, sp. zn. 67To 188/2020, jakož i další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalované společně s odsouzeným Š. A. nar.xxx, uložena povinnost společně a nerozdílně zaplatit poškozeným: S. R., nar. xxx, trvale bytem xxx, částku 96.850,-Kč, České republice – Ministerstvo spravedlnosti ČR, Praha 2, Vyšehradská 16, částku 25.531,-Kč, jako náhradu škody, kterou svým trestným činem způsobili, uložena povinnost zaplatit poškozené J. S., nar. xxx, trvale bytem Xxx xxx, částku 119.012,53,- Kč jako náhradu škody, kterou svým trestným činem způsobila.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byli poškození S. R., nar. xxx, trvale bytem Xxx xxx a J. S., nar. xxx, trvale bytem Xxx xxx, odkázáni se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byla poškozená P.N., nar. xxx, trvale bytem Xxx, odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Výše uvedené trestné činnosti se obžalovaná R. K. dopustila dle skutkových zjištění soudu I. stupně tím, že

ad. I. obžalovaná společně s odsouzeným S. A., nar. xxx

s cílem získat majetkový prospěch dne 13.12. 2013 uzavřela obž. K. nájemní smlouvu o pronájmu bytu č. xxx v xxx xxx s pronajímatelem – poškozeným Ing. S. R., kdy měsíční nájem měl činit 16.000,- Kč a dále měl být po 1.000,- Kč měsíčně splácen zbytek kauce ve výši 9.000,- Kč, dne 25. 1. 2014 pak ods. A. uzavřel s pronajímatelem Ing. R. dodatek nájemní smlouvy jako nový nájemce uvedeného bytu, oba tak učinili, ačkoli věděli, že vzhledem ke svým finančním příjmům a úpadkovému stavu, ve kterém se oba vzhledem k množství exekucí proti nim vedeným nachází, nebudou schopni nájemné řádně v plné výši a včas platit, k čemuž následně došlo, a pošk. Ing. S.R., nar. xxx tak uvedli v omyl a způsobili mu škodu na nezaplaceném nájemném a službách za období od počátku nájemního vztahu do 19. 8. 2014, kdy se z bytu odstěhovali, ve výši 68.977,- Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Z.N..

ad. II. obž. R. K. sama:

s cílem získat majetkový prospěch dne 30. 3. 2015 uzavřela nájemní smlouvu o pronájmu bytu č. xxx v xxx ul. Xxx s pronajímatelkou J. S., kdy dohodnutý měsíční nájem činil 12.000,-Kč, zálohy na služby činily 4.500,- Kč, přičemž obžalovaná tak učinila, ačkoli věděla, že vzhledem ke svým finančním příjmům a úpadkovému stavu, ve kterém se vzhledem k množství exekucí proti ní vedeným nachází, nebude schopna nájemné řádně v plné výši a včas platit, čímž uvedla pošk. J. S., nar. xxx v omyl, nájemné a zálohy na služby hradila nepravidelně a za období, kdy byt č. xxx na adrese xxx, ul. Xxx, tj. od 30. 3. 2015 do 28. 2. 2016, kdy se z bytu vystěhovala, zaplatila toliko 61.500,- Kč a tímto svým jednáním způsobila poškozené na nezaplaceném nájemném a službách škodu ve výši 119.012,53,- Kč.

a obžalovaná R. K. jednáním popsáním v bodech I. a II. rozsudku způsobila celkovou škodu ve výši 187.989,53 Kč,

III) obž. R. K. sama:

s cílem získat majetkový prospěch dne 1. 3. 2016 uzavřela nájemní smlouvu o pronájmu bytu č. xxx v Xxx ul. Xxx xxx s pronajímatelkou P.N., kdy dohodnutý měsíční nájem včetně záloh na služby měl činit 16.000 Kč, přičemž z této celkové částky 11.000,-Kč byla určena na nájem, částka 5.000,-Kč pak na zálohy na služby, obžalovaná nájemní smlouvu uzavřela, ačkoli věděla, že vzhledem ke svým finančním příjmům a úpadkovému stavu, ve kterém se vzhledem k množství exekucí proti ní vedeným nachází, nebude schopna nájemné řádně v plné výši a včas platit, k čemuž následně došlo, neboť od 1. 3. 2016 do 26. 10. 2016, obžalovaná uhradila poškozené P.N. toliko 31.400,-Kč, čímž uvedla pošk. P.N., nar. xxx v omyl, a způsobila jí tak na nezaplaceném nájemném za období od počátku nájemního vztahu do 26. 10. 2016, škodu ve výši 56.600 Kč.

3. Proti napadenému rozsudku podala **obžalovaná R. K.** v zákonné lhůtě **odvolání**, které směřuje jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu. Namítá, že soud I. stupně především nesprávně zjistil skutkový stav. Obžalovaná nepopírá, že s pronajímateli Ing. S. R., J. S. a P.N. uzavřela nájemní smlouvy, uvedené ve výroku napadeného rozsudku, avšak popírá, že by do těchto nájemních vztahů vstupovala již s vědomím, že svým závazkům, spočívajícím v hrazení dohodnutého nájemného, nedostojí. Je sice pravdou, že ekonomická situace obžalované v době uzavírání předmětných nájemních smluv nebyla dobrá (a není dobrá ani nyní), avšak obžalovaná tuto svou situaci před pronajímateli netajila, neuváděla je tedy v omyl. Pronajímatelé si naopak byli tíživě finanční situace obžalované vědomi, proto jí také v některých případech poskytli určité úlevy. Např. svědkyně E. S. ve své výpovědi uvedla, že věděla „že to nebude s obžalovanou úplně jednoduché, že není úplně při penězích“. Pronajímatel Ing. S. R. zase umožnil obžalované splácet kauci v měsíčních splátkách po 1.500 Kč, jak sám uvedl ve své výpovědi.
4. Ke spáchání trestného činu podvodu podle názoru obžalované nedošlo, neboť obžalovaná předpokládala, že nájemné bude hradit s využitím sociálních dávek, konkrétně příspěvků na bydlení a doplatku na bydlení. Je pravdou, že proti obžalované bylo vedeno exekuční řízení, avšak to na závěru, že obžalovaná hodlala hradit nájemné s využitím uvedených sociálních dávek, nic nemění, protože příspěvek na bydlení ani doplatek na bydlení nejsou exekučně postižitelné.
5. Důvody, pro které obžalovaná spoléhala, že bude moci smluvené nájemné hradit s využitím příspěvku na bydlení a doplatku na bydlení byli přiměřené, neboť nepředpokládala, že bude

Shodu s prvopisem potvrzuje Z.N..

docházet k nevyplacení nebo opožděnému vyplacení sociálních dávek pro různé příčiny, které nemohla přímo ovlivnit.

6. S ohledem na výše uvedené proto navrhuje, aby odvolací soud na základě provedení některých důkazů před odvolacím soudem podle ustanovení § 259 odst. 3 tr. řádu sám ve věci rozhodl a to tak, že se obžalovaná zproští uje obžaloby pro přečin podvodu.
7. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, vůči nimž odvolání obžalované směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to i z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.
8. Především je nutno konstatovat, že usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 2. 2019, sp. zn. 6 Tdo 1614/2018, byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze, jako soudu odvolacího, ze dne 30. 7. 2018, sp. zn. 61To 140/2018, tak jak uvedeno konkrétně ve výroku citovaného usnesení Nejvyššího soudu a podle § 265l odst. 1 tr. řádu Městskému soudu v Praze bylo příkázáno, aby věc v části, v níž ohledně obviněné R. K. došlo ke zrušení, v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V tomto usnesení Nejvyšší soud mj. uvedl, a to pod bodem 49, že souhlasí s hodnocením důkazů nalézacího soudu, který uzavřel, že obviněná zpočátku nájemně, včetně služeb, alespoň z části uhradila, aby tak zakryla svůj úmysl, tj. od počátku nedostát svým smluvním závazkům a následným užíváním bytu bez řádného hrazení nájemného a záloh na služby se obohatit. Pokud by skutečně obviněná hradila nájemné podle svých možností v závislosti na své finanční situaci a vyplacených dávkách na bydlení, svědčila by tato skutečnost v její prospěch. To však není případ projednávané věci, kdy z tabulky na straně 20) a 21) rozsudku nalézacího soudu vyplývá, že pouze ve 3 měsících z celkem 26 měsíců obviněná peněžní prostředky jí poskytnuté státem na bydlení skutečně v plné výši na tento účel vynaložila. Dále pod bodem 76) usnesení Nejvyšší soud připomněl, že ve smyslu § 265s odst. 1 tr. řádu je orgán, jemuž věc byla příkázána k novému projednání a rozhodnutí, vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud.
9. Po doplněném dokazování soudem I. stupně, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku, tento rozhodl naprosto stejně jako rozsudkem ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. 6 T 22/2017.
10. Odvolací soud doplnil dokazování opětovným výsledkem poškozeného Ing. S. R., který po řádném zákonném poučení u odvolacího soudu uvedl, že obžalovaná mu psychicky připadala ne úplně v kondici, hlavně měla xxx děti, což mu připadalo, když jí ten byt pronajme, že jí pomůže s tou životní situací, která asi nebyla dobrá, jak pochopil. Dále uvedl, že nikdy v minulosti nepovolil splátky, pokud jde o obžalovanou, tak ale učinil, pokud jde o kauci, bylo to v prosinci nebo potom, obžalovaná mluvila o příspěvku na bydlení nebo nějakých sociálních dávkách, měla je asi posunuté nebo něco takového, že to nechodilo včas, tak na to přistoupil. Dále uvedl, že obžalovaná mu říkala, že pan M. někde na Praze xxx, na xxx, jí vyhazoval z bytu. Z jakého důvodu to bylo, už si nevzpomene. Rovněž uvedl, obžalovaná nebyla jediná, kdo měl zájem o pronájem předmětného bytu, pronajmul je však obžalované, ač neměla dostatek finančních prostředků na úhradu celé kauce.
11. Odvolací soud rovněž dokazování doplnil opětovným výsledkem svědkyně J. S., která uvedla, že pouze podepsala nájemní smlouvu s obžalovanou, jelikož byla vlastníkem předmětného bytu, všechno ale zařizoval její syn a zejména pak snacha E. S.. Veškeré finanční záležitosti ohledně toho pronájmu šly tedy přes její snachu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z.N..

12. Dále dokazování bylo u odvolacího soudu doplněno v souladu s ust. § 211 odst.1 tr.ř. přečtením výpovědi E. S., která se v současné době zdržuje v Německu. Z výpovědi svědkyně E. S. odvolací soud zjistil, shodně jako nalézací soud, jejíž výpověď je citována v napadeném rozsudku, že tato svědkyně jednoznačně uvedla, že obžalovaná jí říkala, že s bývalou pronajímatelkou se nepohodla, svědkyně věděla, že to nebude s obžalovanou úplně jednoduché, že není úplně při penězích. Říkala si, že by jí ráda pomohla, že to ve své situaci nemá asi jednoduché. Dohodli se na nájmu 12.000 Kč a 4.500 Kč na služby. Ze strany obžalované námitky proti výši částek nebyly. Svědkyně předpokládala, že obžalovaná dokáže odhadnout, kolik je schopna platit. Hotově pak obžalovaná složila polovinu kauce ve výši 6.000 Kč. Dále svědkyně uvedla, že obžalovaná si chtěla ihned zařídit v bytě trvalé bydliště, aby dostávala příspěvky od státu. Také uvedla, že zpočátku něco platili, pak se to ale nějak odsouvalo a když ta částka už přerostla nějakou hranici, zkoušela s obžalovanou domluvit splátkový kalendář. Ta však tvrdila, že to zvládne. Svědkyně v ní ztrácela důvěru, tak začala zkoumat, jak nájem ukončit. Dále svědkyně také uvedla, že k trvalému pobytu byla přihlášena pouze obžalovaná K. a děti, a obžalovaná přiznala, když tam byla u ní na návštěvě, že A. tam bude bydlet, ale říkala, že by nedostala příspěvky, kdyby byl v nájemní smlouvě.
13. Po takto doplněném dokazování je odvolací soud toho názoru, že poškozený Ing. S. R. i E. S., která s obžalovanou uzavírala předmětnou nájemní smlouvu, pokud jde o jednání pod bodem II., věděli, že finančně na tom obžalovaná není dobře a že nájemné, včetně záloh na službu, bude hrazeno ze sociálních dávek, konkrétně z příspěvku na bydlení a doplatku na bydlení. O tom, poškozený Ing. S. R. i E. S. věděli, že v inkriminované době, tj. při uzavírání předmětných nájemních smluv, neměla obžalovaná dostatek finančních prostředků, svědčí i skutečnost, že jimi stanovená kauce nebyla obžalovanou uhrazena v plné výši, s čímž oba souhlasili a též oba shodně uvedli, že věděli, že z předchozího nájemního stavu byla obžalovaná vyhozena, popř. tam měla problémy. Obžalovaná nikdy netvrdila, že by nájemné hradila ze svých finančních příjmů, ale že jej bude hradit z doplatku na bydlení a příspěvku na bydlení, což vyplývá i z výpovědi shora uvedených svědků. V tomto směru je odůvodnění napadeného rozsudku poněkud rozporuplné, když na jednu stranu poukazuje na její finanční situaci s tím, že byla taková, že obžalované muselo být známo, že předmětné nájemné nebude schopna řádně v plné výši a včas hradit, tak jak je uvedeno i v popisu skutku ve výroku napadeného rozsudku pod body I. a II., ač obžalovaná jednoznačně uvedla, že nájemné bude hradit z doplatku na bydlení a příspěvku na bydlení, což potvrdili také svědci Ing. S. R. a E. S.. Následně však soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že je skutečností, že v únoru 2014 byl obžalované vyplacen příspěvek a doplatek na bydlení a při kumulaci všech dávek (příspěvek na bydlení, doplatek na bydlení, podpora v nezaměstnanosti, atd.) jí bylo vyplaceno 32.936 Kč. Také z tabulky, která je uvedena v odůvodnění napadeného rozsudku a na kterou poukazuje také Nejvyšší soud ve svém usnesení, je patrné, že za leden 2014 činil doplatek a příspěvek na bydlení celkem 21.926 Kč, za únor 2014 celkem 22.800 Kč, za březen 2014 celkem 22.800 Kč (nájemné za tyto měsíce byly poškozenému Ing. S. R. plně uhrazeny), dále za červenec 2014 celkem 22.604 Kč, za srpen 2014 celkem 22.810 Kč, za září 2014 celkem 12.163 Kč, za říjen 2014 celkem 12.163 Kč, za listopad 2014 celkem 19.479 a za prosinec 2014 celkem 12.163 Kč.
14. Vzhledem k tomu, že ani po provedeném dokazování u odvolacího soudu nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy soudu I. stupně již při rozhodování o vině obžalované rozsudkem ze dne 23.4.2018, sp.zn. 6 T 22/2017, který byl usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 7.2.2019, sp.zn. 6 Tdo 1614/2018, shledán správným (viz bod 47) a 49) odůvodnění usnesení NS ČR) a odvolacímu soudu bylo připomenuto, že je vázán právním názorem Nejvyššího soudu

ČR, odvolací soud konstatuje, že dokazování před soudem I. stupně bylo provedeno v dostatečném rozsahu, tak jak požaduje ustanovení § 2 odst.5 tr.ř., právo obžalované na obhajobu bylo zachováno. Soud I. stupně provedené důkazy hodnotil v souladu s ust. § 2 odst.6 tr.ř., jak je podrobně uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku a nepochybil, když dospěl k závěru, že vina obžalované byla prokázána a v souladu se zákonem je i právní kvalifikace, pokud jde o jednání popsané ve výroku napadeného rozsudku pod body I. a II., což soud I. stupně také odůvodnil.

15. Pokud jde o jednání pod bodem III. výroku napadeného rozsudku., tak s ohledem na novelu trestního zákoníku, účinnou od 1. 10. 2020, konkrétně ustanovení § 138 tr. zákoníku, kde se uvádí, že větší škodou je škoda dosahující částky nejméně 100.000 Kč a škodou nikoliv malou je škoda dosahující částky nejméně 50.000 Kč a s ohledem na ust. § 2 odst. 1 tr. zákoníku, kde se uvádí, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější, je nutno jednání obžalované pod bodem III. výroku napadeného rozsudku, jímž byla poškozené P.N. způsobena škody v celkové výši 56.600,-Kč, kvalifikovat pouze jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku . Odvolací soud proto rozhodl tak, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
16. Vzhledem k tomu, že byl částečně zrušen výrok o vině (bod III. napadeného rozsudku), byl zrušen i výrok o trestu a výrok o náhradě škody ohledně poškozené P.N., ale též pokud jde o poškozené Ing. S.R. aj. S. z důvodu níže uvedených.

Pokud jde o výrok o trestu, je nutno uvést, že soud I. stupně opomněl ve výroku napadeného rozsudku uvést podle kterých zákonných ustanovení ukládal souhrnný trest odnětí svobody. Odvolací soud toto pochybení napravil, když sám znovu rozhodoval o druhu a výši trestů. Vycházel z ustanovení § 38 a 39 tr. zákoníku, jako polehčující okolnost na straně obžalované shledal, že před spácháním shora uvedené trestné činnosti nebyla dosud soudně trestána, od jejího spáchání uplynula již dlouhá doba a též je nutno zohlednit všechny okolnosti, za nichž se obžalovaná předmětné trestné činnosti dopustila, když doposud žila řádným životem. Obžalovaná má právo hájit se způsobem, jakým uzná za vhodný, a pokud se k trestné činnosti nedoznává, nelze jí toto přičítat k tíži, neboť je to její právo. V daném případě přichází uložení souhrnného trestu v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 tr. zákoníku k rozsudkům, jež jsou konkrétně uvedeny ve výroku tohoto rozsudku, přičemž jak již konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 8. 2020, sp. zn. 67To 188/2020, všechna 3 řízení se vážou k jednomu životnímu příběhu a skutkově spolu souvisejí. Vzhledem k tomu, že došlo ke změně právní kvalifikace ve prospěch obžalované, pokud jde o jednání pod bodem III. výroku napadeného rozsudku, považuje odvolací soud za přiměřený a odpovídající jak všem okolnostem případu, tak i osobě obžalované, souhrnný trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců, který byl ukládán podle nejprísnějššího zákonného ustanovení, kterým v daném případě je § 209 odst. 3 tr. zákoníku, kde je trestní sazba 1 rok až 5 let, a to za použití § 43 odst.2 tr. zákoníku. Vzhledem k tomu, že u obžalované byly shledány podmínky pro postup dle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen a zkušební doba dle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena v trvání 2 let. V souladu s ustanovením § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalované uložena přiměřená povinnost, aby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila.

17. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku současně byly zrušeny výroky o trestu z rozsudků, k nimž byl v daném případě ukládán souhrnný trest, tak jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, neboť předmětné trestné činnosti se dopustila dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný její trestný čin.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z.N..

18. Pokud jde o výrok o náhradě škody, tak soud I. stupně pochybil, když obžalované uložil, aby České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR zaplatila částku 25.531 Kč jako náhradu škody, kterou svým trestným činem způsobila, ač z popisu skutků, kterými byla napadeným rozsudkem uznána vinnou, nevyplývá, že by poškodila Českou republiku. V případě ukládání souhrnného trestu se ruší pouze výrok o trestu, nikoliv výrok o vině a s ním související výrok o náhradě škody. Dále soud I. stupně také pochybil, když poškozeným Ing. S. R. a J. S. přiznal náhradu škody ve vyšší částce, než byla důkazy provedenými u hlavního líčení prokázána. Bez jakýchkoliv pochybností bylo prokázáno, že poškozenému Ing. S. R. za neuhrazené nájemné obžalovaná způsobila škodu v celkové výši 53.500 Kč a poškozené J. S. škodu ve výši 70.500 Kč. Pokud jde o zálohy na služby, tak tito poškození nepředložili řádné vyúčtování za služby v inkriminované době, tak jak měli učinit i dle uzavřené předmětné nájemní smlouvy s obžalovanou, a proto byli v souladu s ustanovením § 229 odst. 2 tr. řádu se zbytky svých nároků na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občansko-právních. Na toto řízení byla odkázána v souladu s ustanovením § 229 odst. 1 tr. řádu i poškozená P.N., neboť důvodem je již existující rozhodnutí o nároku poškozené rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 40 C 217/2016.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku lze podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

V Praze dne 11. února 2021

JUDr. Alena Makovcová, v. r.

předsedkyně senátu